

Називайте мене християнином

Звітуємо перед Богом
і власним сумлінням

Леви на вулиці

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

ГРУДЕНЬ 2013

НЕ ЗАПІЗНИТИСЯ Б! с. 2

Директор підприємства зі своєю командою очікував приїзду вищого керівництва. Час тягнувся дуже повільно, і скільки ще потрібно було чекати, не знав ніхто. Директор вирішив пройтися навколо офісу, щоб згаяти час. Його прогулянка тривала лише три хвилини, та коли він повернувся в офіс, там нікого вже не було. Виявляється, за його відсутності відбулася та сама зустріч, якої він так довго чекав. Тепер уся його команда разом з вищим керівництвом поїхала в невідомому напрямку. Запізнення директора поставило хрест на його кар'єрі.

Директор підприємства зі своєю командою очікував приїзду вищого керівництва. Час тягнувся дуже повільно, і скільки ще потрібно було чекати, не знав ніхто. Директор вирішив пройтися навколо офісу, щоб згаяти час. Його прогулянка тривала лише три хвилини, та коли він повернувся в офіс, там нікого вже не було. Виявляється, за його відсутності відбулася та сама зустріч, якої він так довго чекав. Тепер уся його команда разом з вищим керівництвом поїхала в невідомому напрямку. Запізнення директора поставило хрест на його кар'єрі.

Сергій Гаврюк

Не запізнитися б!

*«Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом»
(Екл. 3:1).*

Тлумачний словник Ожегова дає таке визначення слову «запізнитися»: зробити пізніше, ніж потрібно, прогавити час, не зробити чогось.

Мотиви тих, хто запізнився на роботу, на навчання, до церкви, можна умовно розділити на три групи:

1. «Так склалися обставини». Ті, хто запізнюється через обставини, зазвичай телефонують і попереджають про запізнення. З ким не буває?

2. «Вибачте, я знову запізнився». Такі люди, нікого не попередивши про запізнення, вибачаються, але оточуючі розуміють, що наступного разу буде те ж саме. Для таких людей рік попереду – вічність, а сто років позаду – мить.

3. «Ті, хто постійно запізнюється». Для них запізнення – норма, їм немає за що вибачатися. Їхній улюблений вислів: «Якщо вранці ви проспали й запізнилися на роботу, це не означає, що ви проспали, це означає, що ви виспалися».

Серед нас навряд чи знайдеться людина, яка ніколи не запізнювалася. Однак, на жаль, запізнюючись на роботу, людина часто боїться начальника більше, ніж Бога, тому що залежить від зарплати або кар'єри.

Життя сучасної людини є нескінченною гонитвою за часом. Чи враховує Господь наш ліміт часу?

Щоб відповісти на це запитання, звернемося до однієї з біблійних історій. «І був великий голод у Самарії. І ось ті облягали їх, а ослича голова коштувала вісімдесят шеклів срібла, а чвертка каву голубиноного помету п'ять шеклів срібла» (2 Цар. 6:25). У країні продуктова криза. У перерахунку на гривні ослина голова коштувала 4 800 гривень, а 250 грам голубиноного помету – 300 гривень. У цей час Господь через Свого слугу дає обіцянку, що завтра буде «сея пшеничної муки – за шекля» (2 Цар. 7:1). Яким же чином здійснилося це пророцтво?

«І були при вході до брами чотири прокажені чоловіки. І сказали вони один до одного: “Чого ми сидимо тут, аж поки не помремо? Якщо ми скажемо: Увійдімо до міста, а в місті голод, то помремо там; а якщо сидітимемо тут, то теж помремо. Отож, ходіть, і перейдімо до сирійського табору, – якщо там позоставлять нас при житті, будемо жити, а якщо заб'ють нас, то помремо”. І встали вони надвечір, щоб іти до сирійського табору. І прибули вони до краю сирійського табору, аж ось – нема там нікого! Бо Господь учинив, що сирійський табір почув стукотняву колесниць і їржання коней, та галас великого війська. І сказали вони один до одного: “Ось Ізраїлів цар найняв на нас хіттейських

царів та царів єгипетських, щоб пішли на нас!” І встали вони, і повтікали надвечір, і полишили свої намети, й осли свої, і табір, як він був, та й повтікали, спасаючи життя своє!» (2 Цар. 7:3-7). Тоді як сирійці бігли зі свого стану, щоб урятуватися від ворога, що нібито напав на них, прокажені вирушили до їхнього стану, щоб також спасти своє життя. Вони розуміли, що в місто їх ніхто не пустить, та й сирійці спілкуватися з ними навряд чи захочуть. Але вони не могли просто сидіти й чекати смерті.

«І прийшли ті прокажені аж до краю табору, і ввійшли до одного намету, – і їли й пили, і повиносили звідти срібло й золото та вбрання, і пішли й заховали. І вони знову ввійшли до іншого намету, і повиносили звідти, і пішли й сховали. І сказали один до одного: “Неслушно ми робимо. Цей день – він день доброї звістки (день, коли вони принесуть Благую вістку, Євангеліє, – прим. автора), а ми мовчимо. Як ми будемо чекати аж до ранішнього світла, то впаде на нас провина. А тепер ходімо, і ввійдімо, й донесімо царевому дому» (2 Цар. 7:8, 9). Це центральні вірші історії! Прокажені розуміли, що ситуація може змінитися в будь-який момент, тому їли й пили зараз, ховали цінності зараз і відразу ж, не відкладаючи на потім, вирішили піти з

радісною вісткою до співвітчизників. Як важливо вчасно використовувати надані нам можливості!

Незважаючи на хворобу, люди, ізольовані від суспільства, до яких нікому не було діла, боялися згаяти час. Імовірно, до того як занедужали, вони були настільки ж діяльними, заповзятими й цінували кожну хвилину.

Рішучість – запорука економії часу. Зауважте, коли мова йде про життя або смерть, вирішувати потрібно швидко. Прокажені, вирішивши по-

зустрілися. У подарунковий пакет ми поклали книги «Велика боротьба», «Дорога до Христа», дитячу книгу про зір, місіонерські газети. І вранці віддали портфель, а разом з ним і наш подарунок. Таких досвідів у моєму житті могло бути ще більше, якби я використовував усі можливості для проповіді Євангелія, які мені давав Господь.

Однак повернімося до нашої біблійної історії. «І прийшли вони, і покликали міських воротарів, та й донесли їм, говорячи: “Увійшли ми

наближає нас до вічності або віддаляє від неї. «Мій час ще не настав», – якось сказав Ісус, але в Нього все було вчасно. Він нікуди не поспішав і не запізнювався.

У Книзі приповістей Соломона є чимало віршів про пунктуальність. «Ти бачив людину, моторну в занятті своїм? Вона перед царями спокійно стоятиме, та не встоїть вона перед простими» (Прип. 22:29). Слово «моторний», згідно зі словником Ожегова, означає «спритний». Таким словом можна доповнити сказане апостолом

КОЖНОМУ З НАС ДАНА ОДНАКОВА КІЛЬКІСТЬ ГОДИН НА ДОБУ. ЯК МИ ВИКОРИСТОВУЄМО ЦЕЙ ЧАС, ЗАЛЕЖИТЬ ВІД НАС.

відомити царя про те, що сталося, відразу ж пішли в місто, незважаючи на те що вночі йти було ризиковано. А якби вони не зважилися йти вночі, як розвивалися б подальші події? Як часто ми відкладаємо важливі рішення або справи на потім, кажучи: «Завтра зателефоную... Завтра напишу... Завтра зроблю!» Скажіть, хтось зобов'язував прокажених робити це? Ні, їх спонукала совість! Їхня відповідальність заснована на принциповій життєвій позиції, яка стала частиною їхнього характеру. Прокажені поспішають нагодувати співвітчизників, які помирають з голоду. А чи поспішаємо ми принести голодним людям Хліб життя? Господь освітив нас світлом істини Своєї, дав нам нове життя, і ми, отримуючи від Нього благословення, відповідальні за те, як ми поширюємо це світло. І в цьому нам не слід баритися – зволікання може коштувати життя.

Одного разу, зайшовши в під'їзд, я побачив біля сходів шкільний портфель. Протягом дня я декілька разів оминав його, думаючи, що неуважний школяр живе в нашому під'їзді. Проходячи вкотре повз портфель, я вирішив забрати його, занести у квартиру й дізнатися, чий він. У портфелі ми з дружиною виявили аркуш з номерами телефонів батьків. Зателефонувавши за одним з них, ми почули схвильований жіночий голос: «Ми обшукали всі двори і дуже раді, що портфель знайшовся».

Ми домовилися зустрітися наступного дня біля під'їзду. У нас із дружиною відразу виникла думка зробити невеликий подарунок матері учня, адже не даремно ж ми

до сирійського табору, а там нема ні людини, ні людського голосу, а тільки поприв'язувані коні та поприв'язувані осли, та намети, як вони були» (2 Цар. 7:10). Глибока ніч, але прокажені не чекають ранку. Вони повертаються в місто, хоча могли б і поспати після ситної вечері. Вони звикли все робити вчасно, їхня відповідальність за життя інших спонукала їх цінувати час.

«І воротарі покликали, і донесли про це до самого царського дому. І встав цар уночі» (2 Цар. 7:11, 12). Прокажені підняли з постелі царя, нагодували голодне місто, і про їхній вчинок згадано в Біблії. Чи були вони вірними людьми? А якби все склалося інакше, які виправдання вони знайшли б? Той, хто спізнюється, завжди винний.

«Тому, поки діє обітниця ввійти до Його відпочинку, біймося, аби не здалося комусь із вас, що він запізнився» (Євр. 4:1). У цьому розділі Послання до євреїв мова йде про підготовку до суботи, а без праці зробити це неможливо. Про тих, хто запізнився на зустріч із Господом, апостол Павло говорить як про тих, хто опинився у великій небезпеці. Запізнитися в Царство Небесне – найгірше з лих. Кожна риса нашого характеру

Павлом про християн, прагнення яких знайти «вінець нетлінний» він порівнює з бажанням бігунів отримати нагороду за перемогу в змаганнях: «...Тож біжіть, щоб і ви її здобули...» (1 Кор. 9:24-26). Бути моторним, робити все вчасно – якості не тільки успішної ділової людини, але й справжнього християнина.

Один правитель, проїжджаючи містом, побачив двох жебраків. Один з них попросив милостиню, а інший на запитання правителя про те, чим йому допомогти, відповів:

– Люди, звичайно, у чомусь мені допоможуть, але тільки Господь задовольнить усі мої потреби.

Повернувшись у палац, правитель велів замісити тісто, кинути в діжку золотий злиток і спекти хліб. Наступного дня він віддав цей хліб першому жебракові.

Минув тиждень. Правитель, покинувши палац, звелів їхати до того місця, де він уперше зустрів двох жебраків. Там він знову побачив жебрака, якому тиждень тому дав хліба.

– Чому ти тут сидиш? Адже в хлібі було золото! – вигукнув правитель.

– Яке ще золото? Хліб був важким, і я подумав, що він глевкий. Я продав його за п'ять монет своєму товаришеві, – відповів жебрак.

А той бідняк, який покладав надію на Господа, приніс хліб додому. Його дружина почала різати хліб і знайшла в ньому золото. Недовзі вони купили будинок, і Бог їх рясно благословив.

Кожному з нас дана однакова кількість годин на добу. Як ми використовуємо цей час, залежить від нас.

Стефан Чавез

Однією з характерних рис сучасного суспільства є зростаюча тенденція «приклеювати» окремим членам соціуму певні «ярлики». Частково це пояснюється зручністю подібного «маркування», адже ярлик дозволяє швидко ідентифікувати свого носія. Це можуть бути ярлики, пов'язані із захворюванням, ярлики соціального статусу, віросповідання, політичної приналежності, особистісні ярлики і т. д. Така інформація дає нам можливість скласти перше враження про людину, з якою ми жодного разу до цього не зустрічалися особисто.

НАЗИВАЙТЕ МЕНЕ ХРИСТІЯНИНОМ

«Завжди готуйтеся дати відповідь кожному, хто запитуватиме вас про вашу надію»

(1 Петра 3:15).

Що ж означає поняття «наклеювати ярлики»? Це означає давати кому-небудь поверхневу, поспішну оцінку. Таким чином, на перший погляд «ярлики» дають нам ряд переваг, але водночас вони нерідко здатні спрямувати нас на неправильний шлях, тому слід пам'ятати, що ніколи не варто робити про кого-небудь поспішних висновків. Коли мене запитують про те, чим я заробляю собі на життя, то відповідаю, що я – пастор. А на запитання про те, чи вірю я в Бога, відповідаю, що я – християнин. Яке ж значення це слово має в очах сучасного суспільства?

Деякі століть тому люди, що були співробітниками низки установ Римсько-католицької церкви, призначених для боротьби з єрессю (інакше кажучи, інквізиції), при зустрічі з особою, запідозреною у відступництві, завжди запитували її: «Якої віри?»

І це справедливо. Людина, яка запитує про це, бажає насамперед знати, чи є я членом домінуючого в певній державі віросповідання, чи ж схилився в цьому питанні до меншості. Дізнавшись про те, що я називаю себе християнином, люди прагнуть зрозуміти, наскільки я по-

слідковий у своїх переконаннях? Чи не прагну я балансувати між законами світської влади й нормами моралі, продиктованими мені моїми релігійними переконаннями? Чи вважаю я правомірним винесення ув'язнення смертного вироку, а якщо так, то як це узгоджується з проголошенням на сторінках Святого Письма правом кожної людини на життя? Чи є я одним з тих, хто, називаючи себе послідовником Христа, виступає проти військових дій, чи одночасно схильний підтримувати й виправдовувати жінок, які роблять аборти?

Відкрите визнання себе адвентистом сьомого дня здатне спричинити низку супутніх запитань з боку інших людей. І вони можуть торкнутися кожного з 28 пунктів віровчення нашої Церкви. Зважаючи на це, кожному з нас необхідно бути «завжди готовими дати відповідь кожному, хто запитує вас про вашу надію» (1 Петра 3:15).

Публічне зарахування себе до певної релігійної деномінації, що сповідує Христа, в очах багатьох людей автоматично зараховує мене в лави тих, хто, називаючи себе послідовником Ісуса, проголошував про такі духовні

істини, як спасіння, Трьохангельська вістка, Євангеліє, Закон Божий, але ніколи особисто не жив згідно з цими принципами.

Щоб уникнути подібної ситуації, важливо пам'ятати, що слово «християнин» означає щось більше, ніж просто приналежність до певної церковної організації. Справжнє його значення полягає в тому, щоб жити подібно до того, як жив Христос, перебуваючи на нашій грішній Землі.

Одного разу під час табірного зібрання я озвучив цю думку, на що одна людина відповіла мені: «Це залежить від того, що кожний з нас має на увазі під поняттям “жити, як Христос”». Ось у цьому й криється проблема!

Іноколи мені здається, що за всю багатовікову історію існування християнства люди більше часу провели в дискусіях і роздумах, що означає бути християнином, ніж, власне, втілюючи в життя принципи, яких навчав Господь.

Наприклад, Ісус був відкритим, Він готовий був прийняти будь-яку людину, що прагнула бути з Ним. Христос жив за принципом: «Хто приходить до Мене, Я не вижену геть» (Івана

6:37). Сьогодні багато з тих, хто називають себе Його послідовниками, схильні, подібно до ізраїльського народу, споруджувати навколо себе бар'єри й хизуватися власною святістю. Промовляючи гарні слова, вони закликають людей стати схожими на них зовні: уживати ту ж їжу, слухати ту ж музику, одягатися в певному стилі, і лише виконавши ряд цих умов, вони можуть розраховувати на прийняття. Кажучи це, такі люди ризикують виховати учнів за власним образом і подобою, але не за образом Христа.

Безумовно, життя християнина вимагає високого рівня дисципліни й самозречення, однак бути послідовником люблячого нас Божественного Вчителя набагато легше, ніж виконувати людські перекази й постанови. На прикладі вчителів ізраїльського народу Христос попереджав нас про подібну небезпеку, кажучи наступне: «Вони в'яжуть важкі, непосильні тягарі й кладуть на плечі людей, а самі пальцем своїм не хочуть їх поворухнути» (Матв. 23:4).

Ісус сказав: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, — і знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий» (Матв. 11:28-30). Саме тому я ніколи не втомлююся знову й знову повертатися до Богонатхненних сторінок Євангелія, щоразу перечитуючи ці слова. Ніщо інше не здатне надихнути мене більше, ніж вістка про те, як мислив і діяв наш Божественний Учитель. Таким чином, я черпаю знання про те, що означає жити, як жив Ісус, з першоджерела. Це також дозволяє мені порівняти власні вчинки й спонування з тими, які спонукали Господа. Служіння Христа, спрямоване на боротьбу з формалізмом і релігійним деспотизмом, на зміну яким повинно було прийти служіння спокути й прийняття, як дві тисячі років тому, так і зараз є викликом, який лише дехто з нас готовий прийняти.

Ось чому моє розуміння християнства, як і практичні дії, що підтверджують вибраний мною духовний шлях, засновані винятково на Христі, і лише на Ньому. Служіння нашої Церкви, окремих її членів, а також віруючих будь-яких інших деномінацій, що сповідують Христа, є цінними в Божих очах лише в тому випадку, якщо своїми діями вони показують світові характер Того, Хто купив їх ціною пролиття власної крові. Якщо ми зауважимо, що прив'язаність до цінностей сучасного соціуму витісняє з нашої свідомості думку про необхідність коритися Христу, то нам негайно слід зупинитися й переглянути власні пріоритети, знову сфокусувавши погляд на Спасителіві.

Пропоную вам ще раз звернути увагу на Нагірну проповідь Христа (див. Матв. 5-7). Прочитайте ці розділи в новому, не звичному для вас перекладі. Зробивши це, вам обов'язково впаде в око те, що принципи, проголошені Ісусом, були не просто зухвалими, вони були радикальними, революційними. У результаті життя згідно з цими принципами привело Христа до розп'яття.

На жаль, сьогодні більшість з тих, хто називає себе послідовником Галилейського Вчителя, має спотворену уяву про те, що означає бути християнином. Значна частина вважає, що нам необхідно втручатися в питання політики й за допомогою зміни державного законодавства намагатися змінити сучасне суспільство. Та чи так діяв Ісус? Чи цього Він очікує сьогодні від Своїх послідовників?

Давайте відкинемо усякі людські забобони, мудрість віку цього й поглянемо на Христа. Давайте будемо щиро прагнути жити так, як жив Він.

Коли ми втілимо в нашому житті цінності й принципи, яких навчав Ісус, тоді й тільки тоді ми зможемо назвати себе християнами. І якщо сучасне суспільство захоче приклеїти мені який-небудь ярлик, то я скажу: «Називайте мене християнином, я вважатиму це за честь».

Ярлык

Ярлык. Удобная вещь!
Расскажет вкратце о товаре и цене.
Где? Из чего? И как давно был сделан?
Ну и срок службы где-то там в конце...

А есть другой «ярлык»... Тот, что на людях
Мы с радостью и легкостью цеплять
Так часто любим, не осознавая:
Наступит час, придется отвечать.

Мы лепим их налево и направо:
«Бездельник», просто «Без руля»...
А этот вот «Совсем уже не годен»...
А та давно «Упала до нуля»...

Но есть на свете Тот, Кому давно известно
Все и про всех, с начала до конца!
Наступит день, когда пред Ним предстанем
И в тот момент не спрячем мы лица...

Что скажем мы Ему, когда Он спросит:
— Как ты, не зная в жизни ничего,
Так думал, говорил о человеке?
А он ведь, как и ты, дитя Мое!..

Настанет день, когда все станет явным,
Господь откроет тайны все для нас!
Не осуждай других, чтоб
за свои «оценки»
От сильного стыда
не прятать глаз.

Виктор Донченко

«Не судіть за зовнішнім виглядом, але судіть справедливим судом» (Івана 7:24).

Готтфрід Остерваль

Моя мама була адвентистскою, тато часто ходив з нею до церкви. Щодо мене, то в дитинстві я не любив церкву з декількох причин. По-перше, я не міг грати у футбол, а всі голландські хлопчики виростають, граючи у футбол. Я ніколи не міг вступити до молодіжної ліги, і всі мої друзі говорили: «Коли ж ти будеш гра-

Одного разу в суботу, коли ми зібралися до церкви, я помітив одного з моїх друзів, який стежив за мною з-за рогу. Школа була закрита того дня, і вони хотіли піти за мною й подивитися на мою церкву. Здогадавшись про це, я сказав мамі: «Мамо, я побіжу вперед», – і щодуху побіг. Мої друзі відстали від мене на залізничних коліях. Щосуботи я дивився, щоб мої друзі не стежили за мною. Якщо вони з'являлися, я говорив: «До побачення, мамо», – і біг у церкву. Одного разу в суботу я підслухав, як моя мама говорила одній сестрі в церкві: «Наш Боббі любить ходити

Субота – це спілкування

Спілкування важливе не лише для людей, подібних до нас. Спілкування включає незнайомих й мандрівника, спілкування розповсюджується на ворогів, що оточують нас. Це головне в нашій Церкві.

ти з усіма нами у футбол?» По-друге, у нас не було церкви, не було окремого Дому молитви, хору, служителя в гарному костюмі. Маленька група членів Церкви Роттердама збиралася в брудному підвалі магазину з ремонту велосипедів. Там ніколи не було тихо, увесь час було чути стукіт металу. Я не любив ходити туди. До того ж цей будинок знаходився в непрестижній частині великого портового міста. Можете собі уявити, як він виглядав. Я не дуже любив приїжджати туди з кращої частини міста.

Іноді я відвідував церкву моїх друзів, голландських реформістів. Вона була величезною – з вежами й органом, з нарядними служителями. Там я сидів у благоговінні. А мої друзі запитували: «Боббі, а куди ти ходиш до церкви?» Мені було так соромно, тому я злився.

до церкви. Він не чекає нас і завжди біжить!»

Та все це в минулому. Церква стала центром мого життя. Я знайшов тут сенс існування й найглибше спілкування. Я знаю той день і час. Було 10 травня 1940 року, п'ятниця, коли війська нацистської Німеччини захопили Нідерланди. Німці вперше використали на війні своїх парашутистів-десантників. Вони висаджували їх у південній частині Роттердама, де я жив, поки голландський флот захищав мости в північній частині міста.

Битва бушувала, стрілянина, бомбардування. Наступного дня була субота, і коли наша сім'я ховалася в підвалі від бомб, мама почала вдягати моїх брата й сестру.

– Що ти робиш? – запитав батько.

– Одягаю дітей.

— Я бачу, але навіщо?
— Ми йдемо до церкви, — відповіла мама.

— Сьогодні? Там війна! — здивовано вигукнув батько. — Німці стріляють просто перед нашим будинком. На вулицю ніхто собаку не вижене. Як ми можемо ходити вулицями? — батько спробував її переконати.

— Сьогодні — день поклоніння Богові та спілкування, — просто відповіла мама.

Коли вона сказала «день спілкування», щось усередині мене перевернулося. Субота — це не тільки великий пам'ятник Божої творчої сили. Слово Боже говорить, що субота була дана як пам'ятник творіння на згадку про той час, коли створилася нація (див. П. Зак. 5:12-15). Колись ми ділилися на рабів і панів, на племена, народи з різних рас і етнічних груп. Але Господь дав нам суботу, щоб ми могли особливим чином поклонитися Богові та поспілкуватися з віруючими.

Коли ми вийшли на вулицю, перед нами з'явився солдат із гранатами за поясом і кулеметом.

— Стояти! Куди йдете?

— Ми йдемо до церкви.

— Повертайтеся, вертайтеся, іде війна, скрізь постійно стріляють, — сказав він.

— Ні, ми хочемо йти до церкви, — впевнено сказала мама.

Тоді він подумав і сказав: «Ні, ні, ні, не сьогодні. Завтра. На війні всі помиляються».

— Ні, ні, — відповіла мама, шукаючи 20-й розділ книги Вихід у Біблії.

У цей момент він покликав свого сержанта, який сказав: «Ідіть додому».

— Ні, ми сьогодні йдемо до церкви!

Він на мить задумався й сказав: «Євреї».

— Ні, ні, — відповіла мама, знаючи «любов» нацистів до єврейського народу, — ми адвентисти сьомого дня. Дивіться, Біблія говорить...

Але сержант нічого не зрозумів і покликав лейтенанта. Лейтенант трохи послухав і, зрозумівши, чого хотіли мої батьки, сказав: «Ідіть, і нехай з вами буде Господь!»

Я не буду зараз описувати, як ми пройшли лінію між голландським флотом і німецькими десантниками. У деяких членів нашої сім'ї залишились шрами на все життя. Коли ми

...Деякі підлітки зобов'язані були своїм життям громаді віруючих...

дісталися до брудного підвалу магазину, до нашої церкви, уся громада була там. Падали бомби й вибухали гранати, але вся церква була там! Усі були там, тому що особлива ознака Церкви — не будинок, не вежа, а спілкування віруючих. Люди обнімалися й цілувалися. Вони робили те, чому навчає Біблія. Я все ще бачу перед собою ті обійми... І тоді я раптом відчув гордість від того, що я адвентист сьомого дня.

У нас не було фортепіано й хору, не було великого будинку, тільки брудний підвал у магазині, але ми святкували саму сутність того, що означало бути церквою, ми були громадою віруючих. Це спілкування тривало всі п'ять жаклих років війни, коли лютував голод і коли люди потрапляли в полон і концтабори. Деякі діти втратили батьків, але завдяки церкві в них було багато інших батьків. Деякі втратили матерів, але в нас було багато матерів завдяки сестрам у церкві. Це сутність церкви. Поки в одного члена Церкви було мило (а моя мама запаслася великою кількістю мила), мило було в усіх членів Церкви. Поки в декількох людей був хліб, борошно, цукор або сіль, у всіх членів Церкви був хліб, борошно, цукор і сіль. Так ми й вижили.

Деякі підлітки зобов'язані були своїм життям громаді віруючих. Коли пайок на сім'ю складав четвертину буханки хліба на день, деякі старші адвентисти приходили до нас додому й віддавали свій хліб. Ще до закінчення війни ці люди загинули. Деякі з нас можуть розповісти цю історію, тому що ми живі й здорові завдяки їхній жертві.

Наступного тижня я так пишався, що був одним із цих людей, що захотів приєднатися до народу Божого. Проте всі церкви були зачинені, тому що німці заборонили проводити зі-

брання більше двох людей. Однак наступного тижня, 25 травня, церкви знову були відчинені. Ми зустрілися, хоча наше місто було повністю знищене, друге місто в Другій світовій війні після Варшави. Багато з нас втратили все, що мали. Деякі загинули. Та церква знову була разом, дякуючи Богові за життя і сумуючи за загиблими братами й сестрами, адже коли погано одному, погано всій церкві.

Як тільки ми сіли і наша маленька фісгармонія почала грати, почувся шум на сходах підвалу магазину. Хтось спускався до нас. Двері відчинилися, і ввійшов німецький солдат. У кімнаті запанувала тиша. Коли втрачаєш після бомбардування усе, коли в тебе все відбирають, коли твою країну окуповують вороги, ти боїшся цих ворогів. У наших серцях був страх.

Старший диякон підійшов до нього й сказав: «Іди звідси, дай нам спокій! Хіба недостатньо того, що ви розбомбили наше місто й знищили стільки людей? Хіба недостатньо, що ви позбавляєте нас усього? Тут маленька церква! Іди, дай нам спокій!»

Німецький солдат сказав: «Але... я прийшов на богослужіння. Я ваш брат». Я бачив, як старший диякон оторопів. Лише за декілька днів до цього його будинок і все, що він мав, було знищено. Після бомбардування нацистів з багатого бізнесмена він перетворився на жебрака. І тоді він обійняв молодого солдата й сказав йому: «Якщо ти прийшов сюди на богослужіння, ти — мій брат». І він провів його на перший ряд церкви й тримав за руку все служіння.

Спілкування важливе не лише для людей, подібних до нас. Спілкування включає незнайомця й мандрівника, спілкування розповсюджується на ворогів, що оточують нас. Це головне в нашій Церкві.

Давайте відвідувати один одного, спілкуватися один з одним, обідати разом, робити щось разом, давайте святкувати разом, давайте зустрічатися в малих групах для молитви й вивчення Біблії, щоб бачити, як продовжувати роботу. Нехай наше життя буде спілкуванням один з одним. Як говорить Святе Письмо: «Коли ж ходимо у світлі, як Сам Він є в світлі, то маємо спільність одне з одним» (1 Івана 1:7). Нехай благословить вас Господь!

ЗВІТУЄМО

Микола Жукалюк

Навіть виконуючи Божу волю чи займаючись корисною суспільно-громадською діяльністю, ми усього завершити не зможемо. Знайдуться ті, котрі продовжать після нас нашу справу. Однак існують речі, які маємо зробити ми й тільки ми, бо «кожний з нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Римл. 14:12).

ПЕРЕД БОГОМ І ВЛАСНИМ СУМЛІННЯМ

Одноманітність людського життя іноді спонукає нас думати, що так буде завжди. Минають дні, місяці, роки... Ми плануємо певні події, сподіваючись, що вони відбудуться. Безумовно, планування – розумна річ, проте ми не маємо права забувати про певні пріоритети. Справа в тому, що завжди в житті є щось першочергове, що вимагає негайного втручання, оскільки впливає не лише на сучасне тимчасове буття людини, але й на її майбутню долю.

Апостол Яків застерігає: «Тепер слухайте ви, що каже: Сьогодні або завтра підемо до цього міста й перебудемо там один рік і будемо торгувати та заробляти! Ви, котрі знаєте, що завтра станеться, – яке ваше життя? Адже це пара, що на мить з'являється, а потім зникає» (Якова 4:13,14). Щодня ми зустрічаємося з сумною дійсністю, яка свідчить про крихкість людського життя незалежно від віку, професії, освіти й накреслених планів.

Пам'ятаймо: навіть виконуючи Божу волю чи займаючись корисною суспільно-громадською діяльністю, ми усього завершити не зможемо. Знайдуться ті, котрі продовжать після нас нашу справу. Однак існують речі, які маємо зробити ми й тільки ми, бо «кожний з нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Римл. 14:12).

Більшість людей, на превеликий жаль, взагалі не задумується, що їм доведеться колись за себе звітувати. Їхній принцип такий: «Та ось радість і вітха... будемо їсти та пити, бо завтра помрем!» (Ісаїя 22:13). Інші вважають, що, «скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе» (Екл. 8:11). Навіть ті, котрі кажуть, що вірять у Другий прихід Ісуса, живуть думкою: «Мій

пан запізнюється» (Матв. 24:48). А це вкрай небезпечно, адже ніхто не може гарантувати, що з ним завтра нічого не трапиться. А якщо так, то, перш ніж сьогодні підемо на відпочинок, маємо дати звіт Богові за прожитий день.

На щастя, з Божої милості ми дочекались кінця 2013 року. А це означає, що ми отримали можливість підсумувати 365 наших щоденних звітів за минулий рік і навіть виправити помилки через покайання та щирі молитви.

Новий рік – це завжди важлива зупинка (див. Єрем. 6:16), щоб озирнутися, запитати в Бога та власного сумління, чи правильним був наш життєвий шлях у минулому. Чи узгоджувалися наші вчинки, слова, стосунки з ближніми з високими біблійними стандартами? Чи може Бог на межі Нового року схвалити нашу вірність і виявлену нами любов до Нього «всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою!» (Матв. 22:37)?

Споконвіку Божої родина на Землі раз на рік робила таку зупинку. Старозавітна Божої Церква відзначала десятиденне свято труб, протягом якого проходили богослужіння, приносилися жертви очищення від гріхів. Це свято було настільки серйозним, що людина, яка не впокоївала себе перед Богом і не спокутувала своїх гріхів, могла загинути (див. Левит 23:23-29).

Господь Всесвіту і в наші дні очікує оновлення взаємин зі Своїм народом, нового перепосвячення. Це може статися лише після того, як ми завдяки самодослідженню зрозуміємо самих себе, щиро перед Богом спокутуємо свій гріх і пообіцяємо, що за допомогою Святого Духа будемо жити у згоді з Божою волею.

Молитовний тиждень має стати також тижнем примирення й

братерського єднання між членами Церкви. Усі непорозуміння повинні бути усунуті, а чисті серця відкриті для прийняття повноти Святого Духа.

Зважаючи на Божі вимоги до Свого давнього народу, ми мали б зробити усе, аби під час молитовного тижня наші сім'ї були разом. По можливості усі поїздки, відрядження перенести на інший час, а відвідуваність молитовних богослужінь має бути стовідсотковою. Відсутні через хворобу члени Церкви мають право сподіватися на повноту Божих благословень завдяки активному від-

відуванню їх братами й сестрами, а також спільному читанню особливих молитовних тем, що об'єднують усю всесвітню родину.

Зазвичай Молитовний тиждень закінчується урочистим зібранням спомину страждань і викупної смерті нашого Спасителя, тобто Господньою Вечерею. Христос установив цей пам'ятник неосяжної любові й досягнення досконалої єдності Божої сім'ї.

Пам'ятаймо, наша мандрівка до Небесного Ханаану завершується. Ми на берегах Йордану, за яким ви-

дніється Небесна Батьківщина. Ми можемо Силою Божою або перейти Йордан, або повернутися у безнадійність пустелі цього світу. Рішення за кожним з нас. Наступний рік для багатьох християн виявиться вирішальним. Відродження благочестя та праведності має розпочатися вже сьогодні. Сила Святого Духа повною мірою готова злитися на Божу Церкву й у нашої місцевості. Схилюся ж у смиренні біля підніжжя хреста й об'єднаймося для отримання Святого Духа та закінчення Божої справи на Землі.

Підготувала Олена Мехоношина

Лев на вулиці

Лінива людина не хоче виходити на вулицю тому, що їй загрожує небезпека. Лінива людина воліє залишитися вдома, де їй тепло, затишно й безпечно. Чи не доводилося й вам відчувати подібне, коли вас запрошували взяти участь у справі благовістя? Чи можна залишатися вдома через те, що «на вулиці лев» і ми боїмося, щоб нам не заподіяли шкоди?

**«Лінивий говорить:
“На вулиці лев, – серед
майдану я буду забитий!”»
(Прип. 22:13).**

Інший «лев» на вулиці — це страх опинитися в глухому куті під зливою важких запитань. Чи не було й у вас коли-небудь бажання залишитися вдома з цієї ж причини? Ми часто зобов'язуємо служителів свідчити замість нас і зустрічати «левів на вулиці». Ми дивимося на них як на «приборкувачів»! Нам здається, що в них завжди є всі правильні відповіді і вони знають, як благовістити.

Одна з причин, чому багато членів Церкви залишається вдома, полягає в нестабільності їхнього власного духовного життя. У глибині душі вони розуміють, що їхня релігія переросла у формальність і є лише зовнішньою оболонкою, що вони ухиляються від живого спілкування з Богом. Отже, вони не хочуть благовістити, тому що не мають впевненості у власній духовності.

Третій «лев» на вулиці — це страх зазнати невдачі. Чи не доводилося когось із вас свідчити про істину й водночас відчувати, що ваше свідчення не має сили? Чи не боялися ви того, що саме з вашої вини люди, яким ви будете благовістити, не приймуть істину?

Здобути перемогу над духовною слабкістю можна лише з Ісусом. Коли Христос стає нашим найкращим Другом і ми розуміємо, що Він з любов'ю приймає нас, ми перестаємо боятися «левів». Адже суть благовістя полягає в тому, щоб розповісти, Ким Ісус є для нас. Тому завжди можна визнати, що в цей момент ми не знаємо відповіді на якесь запитання, але готові його досліджувати в Слові Божому. Також ми часто турбуємося про успіх. Надамо можливість Богові подбати про наслідки нашої праці. Господь запрошує нас зараз взяти участь в активному служінні для Нього, а з «левами» Він матиме справу Сам.

Благодійність змінює життя!

Олена Козленко

Минув лише місяць відтоді, як у Дарницькому районі столиці України благодійна організація ADRA відкрила і посвятила Богові Центр підтримки сім'ї і дітей, а приміщення вже переповнені. Щодня сюди приходить близько 30 нових людей, щоб записати свою малечу на гуртки, поцікавитися програмою та розкладом занять чи просто подякувати працівникам за небайдужість до їхніх дітей. Працівники закладу зізнаються, що не сподівалися на таку популярність за такий короткий період часу. До того ж результати вже є. Найбільш популярні гуртки – з вивчення англійської мови, гри на гітарі, батика (розпису на полотні). Деякі секції вже пререповнені і не можуть вмістити всіх охочих. Тому організаторам доводиться збільшувати кількість гуртків.

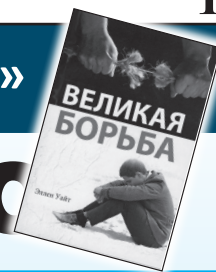
Кияни з вікон своїх квартир часто спостерігають, як до соціального центру збігаються діти. Сусіди кажуть, що дуже приємно дивитися на таке явище, тож намагаються допомогти, чим лише зможуть. Наприклад, одна сусідка, завітавши до центру, подарувала вазон, аби на заняттях дітям було затишніше. Інші приходять запропонувати співпрацю. «Зазвичай це викладачі, які перейнялися допомогою дітям та духовною атмосферою, готові присвячувати свій вільний час та працювати безкоштовно», – розповів Анатолій Бегас, директор соціального центру. «Що ми можемо зробити для дітей, щоб вони вирости здоровими особистостями? У дітях Бог заклав неймовірний потенціал, і коли ми думаємо, що для щастя дітей потрібні лише матеріальне забезпечення, найкраща освіта, то часто в погоні за матеріальними цінностями розмінюємося і втрачаємо атмосферу сім'ї, любов один до одного, руйнуються родини», – розповідає психолог соціального центру Раїса Кузьменко.

Діти почуваються в центрі щасливими і все частіше беруть із собою батьків. Вони відчувають тут особливу атмосферу, якої часто позбавлені вдома. «Мені дуже подобається заняття з англійської мови і розпис на полотні. Вражає атмосфера на заняттях», – ділиться своїми враженнями Ілля Снігир, відвідувач соціального центру. Його мама, Тетяна Снігир, окрім нього, має ще п'ятьох дітей. Минулого року вона перенесла важку хворобу, після чого залишилися жахливі наслідки. Її хвороба негативно вплинула на духовний стан, вона замкнулася в собі, але з усмішкою на вустах зізнається, що відвідування цього центру змінило її життя на краще. «Я молилася Богові й вірила, що Він має щось зробити в моєму житті. Коли відвідала всі лекції, я отримала відповідь. Я знову почала усміхатися, повернулася до повноцінного життя», – розповідає Тетяна.

«Усе завдяки Ісусу Христу!» – в унісон стверджують працівники соціального центру. Він навчає людей найголовнішого – любові до ближнього та допомагає іншим через Своїх дітей, адже в Біблії сказано: «Дітоньки, любімо не словом та язиком, але ділом та правдою!» (1 Івана 3:18).

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію кожну сім'ю

ХТО ЗБЕРІГ КНИГИ?

Нещодавно одна молода жінка на ім'я Настя прийняла хрещення й придбала в церкві християнські книги Еллен Уайт «Велика боротьба», «Христос – надія світу», «Патріархи і пророки». Коли жінка прийшла додому й почала читати їх, з роботи повернувся її невірний чоловік. Побачивши книги, він почав розглядати їх. Раптом чоловік розлютився й викинув книги у відчинене вікно. Ті впали в город сусіда. Настя спокійно вийшла й, попросивши в сусіда дозволу, підняла книги. Вони, як виявилось, зовсім не забруднилися. Настя здивувалася, а сусід був вражений. Ці книги дуже зацікавили його, і він попросив у Насті дозволу почитати їх. Наша сестра з радістю погодилася.

Повернувшись, жінка показала чоловікові, що книги, які впали в бруд, залишилися чистими, і запропонувала викинути туди ж будь-яку іншу книгу. Він взяв з полиці першу книгу, яка потрапила під руку, з домашньої бібліотеки й кинув у те ж вікно, а потім сам пішов подивитися. Книга виявилася настільки брудною, що довелося її викинути. Після цього випадку чоловік теж почав читати християнську літературу й, зрештою, зацікавився Божою вісткою.

Дорогі брати й сестри, Господь береже книги, які містять Його істину, але ще більше Він турбується про людей, які ніколи не чули про вістку спасіння. Будемо ж вірно трудитися, щоб мовчазні вісники потрапили до них і розповіли про Божу любов.

Іван Михалаш, м. Єсентуки

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» – ВІСТКА НАДІЇ

У межах програми «Київ – місто надії» в столицю України приїхали літературні євангелісти та інші місіонери з різних куточків країни для розповсюдження вістки Євангелія. За Храмом на Подолі закріплені літературні євангелісти з Буковинської та Західної конференцій. Місіонери з Буковини розповіли цікавий досвід, пов'язаний з розповсюдженням книги «Велика боротьба».

Розповідає Марія Циганюк:

«Я разом з моєю напарницею Жанною вирішили зайти на Подолі на станції метро “Контрактова площа” на “Житній ринок”, щоб запропонувати літературу продавцям і покупцям ринку. Проходячи рядами другого поверху, ми звернулися до продавця одягу з пропозицією показати йому медичну й дитячу літературу. Він люб'язно погодився. Переглядаючи запропоновані нами книги, чоловік несподівано для нас запитав: “А чи немає у вас книг Еллен Уайт?” Ми здивувалися, але відразу запропонували йому всі книги Еллен Уайт, які в нас були. Олег, так звати продавця одягу, уважно переглянувши книги, вирішив купити відразу декілька, а саме: “Християнську родину” і серію “Конфлікт віків”. На превеликий жаль, ми не мали книги “Велика боротьба”, щоб серія була повною. Тому, нічого не кажучи Олегові, ми вирішили принести її наступного дня. А ввечері поділилися цим досвідом з пастором Валерієм Рябим».

Розповідає пастор Валерій Рябой:

«Коли я почув цю історію, моєму приємному здивуванню

не було меж. Людина не просто знала автора, а шукала її книги. Дізнавшись, що Олег не отримав одну з книг серії “Конфлікт віків” я вирішив подарувати йому “Велику боротьбу” через літературних євангелістів».

Розповідає Олег:

«Десять років тому мені на вулиці подарували маленьку книжку “Велика боротьба” Е. Уайт. Я уважно прочитав її й мені дуже сподобалися роздуми автора. Я зрозумів, що ця людина розбирається в духовних питаннях, і тому дуже хотів знайти ще якісь книги цього автора. Та, на жаль, ні в книгарнях, ні в кіосках я їх не знайшов. Нещодавно подумав, що добре було б запитати ще кого-небудь про те, де дістати ці книги. Я вважаю себе православним віруючим і тому подумки звернувся до Господа в розпачі через те, що не можу знайти книг Еллен Уайт. А наступного дня до мене прийшли Марія та Жанна. Мені навіть не довелося нікуди йти, Бог сам привів до мене людей, які принесли те, що я довго шукав. Коли наступного дня мені подарували книгу “Велика боротьба”, я спочатку хотів відмовитися. Мені здалося, що я вже прочитав цю книгу, але виявилось, що то був скорочений варіант. Сьогодні я прочитав у цій книзі, що існує Небесне святилище, й це підштовхує мене до більш глибокого вивчення Біблії».

Сьогодні Олег досліджує уроки з вивчення Біблії й має велике бажання розповісти іншим про те, що дізнався сам.

Юрій Кисленко

Дивіться на телеканалі "Надія"
в прямому ефірі

щосереди о 20:00

У ГРУДНІ:

Чи дійсно мертві
є мертвими?

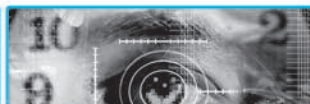
Розвінчані міфи
про смерть

Чи справді диявол
править пеклом?

Правда про пекло
і його правителя

Тисяча років миру

Неймовірне
тисячоліття після
повернення
Христа

Божий план здорового
способу життя

Перевірені
рецепти
подовження
життя

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.biblefact.info
contact@biblefact.info

5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4
contact-hope

ПЕРЕДПЛАТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ МІСЦЕВІ ГРОМАДИ І КОНФЕРЕНЦІЇ

ТАЛОН ЗАМОВЛЕННЯ

ВІДРИВНИЙ ТАЛОН

(залишається у передплатника)
прізвище, ім'я, по-батькові

передплата - 2014

лінія відрізу

ПЕРЕДПЛАТА - 2014

Прізвище, ім'я, по-батькові абонента чи експедитора

Адреса _____

1. Журнал «Ознаки часу»	24 грн. на рік (4 номери)
2. Журнал «Знаменія времени»	24 грн. на рік (4 номери)
3. Газета «Адвентистський вісник»	6 грн. на рік (12 ном.)
4. Газета «Адвентистский вестник»	6 грн. на рік (12 ном.)

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва «Джерело життя» **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, Д. Вертило**
Над номером працювали: **Т. Романко, І. Джердж, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.